

el 3 de vuit

EDITA
Publicacions Penedès, SA
Papirol, 1 - 08720
Vilafranca del Penedès
redaccio@el3devuit.cat
maquetacio@el3devuit.cat
administracio@el3devuit.cat

Els escrits que publiquem a les planes d'opinió, avui com qualsevol altre article signat, no són forçosament compartits pel setmanari i només reflecteixen el parer de qui els signa.

PRESIDENT
Pere Montserrat Ferrer

CONSELLERS DELEGATS
Xavier Freixedas Domènech
(Àrea econòmica)
Joan Raventós Pujadó
(Àrea de la redacció)

DIRECTOR
Ricard Vinyals Torres

REDACCIÓ:
Judit Benages Serrano (Redacció Vilafranca)
Tito Boada (Esports)
Xavi González Figueras (Redacció Vilafranca i Cultura)
Eva López Pinyol (Redacció Sant Sadurn)
Anna Rafecas Masip (Correcció)
Àngels Ventura Bertran (Maquetació)
Nati Ceballos Parera (Maquetació)
Ricard Vinyals Torres (Redacció el Vendrell)

Fotogrames de vilanies

Fonxo Blanc
Professor jubilat
de l'Eugeni d'Ors

Simposi de la càtedra Ferrater i Mora per a José María Valverde

A la sala Sagarra de l'Ateneu BCNès, ahir i avui. Amb la presència intel·lectual vilafranquina de Joan Cuscó, que hi llegirà la comunicació "Llenguatge i consciència", imagino incloent la cita al llibre sobre Nietzsche (Planeta, 1993): "la consciència de que pensar es sólo hablar".

Aquest cop m'han descartat. Però sense la convocatòria, de cap manera m'hauria endinsat en la presència de la Literatura Catalana, redactada per J.M. Valverde, dins la "Historia de la literatura universal" (toms 8, 9 i 10: del Modernisme a la Postguerra). Valverde havia arribat a la UB com a catedràtic d'Estètica el 1956; a principis de 1965 hi renuncia en solidaritat amb els també mites catedràtics, els expulsats Tierno, L. Aranguren i G. Calvo. Durant el seu pas per la nascuda UAB establí el vincle amb Gabriel Ferrater, que ahir va exposar l'actual gran historiador de la Cultura Jordi Amat. Enumero una mena de diccionari de cites on Valverde esbossa en pinzellades de crítica literària la triada triade Maragall-Ors-Ferrater, que aparella amb Unamuno-Machado-ell mateix dins d'un ecumenisme hispànic: Joan Maragall: "Poeta de gran Ciudad i cultura europea", per tant d'una llengua poètica catalana "a veces algo vacilante y temptativa". La màxima expressió del romanticisme de la "paraula viva" a *El Comte Arnau*. "El más

vivo hoy es el lirico personal de *La vaca cega*". El *Càntic espiritual* és el fruit de les converses amb Unamuno, que el continua al sonet "Mi cielo"; comparteixen que "el mundo sensible y vivido" perduri en l'eternitat.

Eugeni d'Ors: "Una lección en catalán y en castellano". Fins a 1917, "cabeza cultural de Catalunya: maestro de la prosa catalana y una suerte de Goethe ministro, cuyo gran Duque de Weimar vino a ser Prat de la Riba". Etapa de fixació del seu estil - irònic i humorístic; de pensament mediterrani plàstic -, i de la seva obra el *Glosari*, "su gran genero y su gran prosa". Passat a Madrid, és desdenyat; però Valverde proposa la tesi que l'Antoni Machado al seu *Mairena* incorpora "la lección de estilo orsiano", la nietzscheiana "gracia sarcástica y flexible". Valverde vingué a l'Eugeni de la mà de Jesús Gómez. Gabriel Ferrater: "La originalidad y la sorpresa (...) introdujo un tono nuevo, sin grandes cosmovisiones, a modo de comentario a situaciones definidas": "partiendo del blankverse de Shakespeare y la tradición Hardy-Graves, injerta con su tronco natal - March sobre todo". En un poema que Valverde dedica a Ferrater explica el suïcidi: per la possessió de "un demonio de intelecto", que "lo aplazaste en vano unos años / haciendo versos".